

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru
za dobrovolný příspěvek

**Tak Boží Duch dosvědčuje
našemu duchu,
že jsme Boží děti.**

Římanům 8, 16

Ježíš řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.

L 9, 62

Milé sestry, milí bratři a přátelé,

kdo položil svou ruku na pluh, začal orat brázdu. Ta vede jenom dopředu, nikdy dozadu ani do různých stran. Vede, tedy je v pohybu. Není proto možné se ohlížet kolem nebo nazpět, protože brázda by byla klikatá a váhání by zdržovalo nebo dokonce odrazovalo od té cesty.

Od cesty, protože ve skutečnosti Ježíš myslil cestu, a vůbec ne snadnou. Obrátil své kroky směrem k Jeruzalému a věděl, co ho tam čeká. Dvakrát už svým učedníkům sdělil, že bude vydán do rukou starších a velekněží, bude odsouzen, a zabit na kříži, třetího dne vstane. To je obtížná cesta, plná utrpení už ve chvíli, kdy ji nastoupil. Vždyť každá odbočka jinam se nabízí, jakoby říkala: „Můžeš jít jinudy, tudy je to bezpečnější a klidnější, tady ti nic nehrozí.“ Vyžaduje jistě velké sebezapření jít vstříc utrpení a smrti, a přitom neuhnout ani nezpomalit. Vytrvat poctivě u svého pluhu, doorat rovně svou brázdu.

Před námi už brázda je, nebo jinak řečeno – vyhlášená cesta. Ježíš ji prošel a zve nás za sebou. Nemusíme ji znovu objevovat, ale musíme po ní jít. Následovat, ať už vede radostí nebo strastí. Jako brázda musí být rovná, tak musí být přímá naše cesta.

A protože je to putování, není možné stát – to bychom se nehnuli z místa.

Posilou nám je, že náš Pán tudy prošel a otevřel nám cestu až do svého království. Těmi zvanými jsme my všichni. A není to jen sebezapření, ale také radost a povzbuzení, potěšení a vedení Duchem svatým. Nejlépe je můžeme sdílet ve společenství sester a bratří při nedělních bohoslužbách a setkáních v týdnu, ale také třeba při nečekaném setkání kdekoli. Nedávno jsme si připomněli bolestnou cestu našeho Pána, jeho vzkříšení a odchod k Otci, kde máme připravené místo. A pak příchod Ducha svatého, který je s námi stále.

Na tom všem nemůžou nic změnit různá omezení, která naše svátky doprovázela v důsledku pandemie. Nemohli jsme se setkávat, jak jsme byli zvyklí z normálních časů. Ale nebylo to jen zlé, vždyť máme zaslíbení, že milujícím Boha vše napomáhá k dobrému. Snad jsme našli také jiné možnosti komunikace, ale jistě nás nucené omezení společných shromáždění povzbuzuje k větší touze po společenství, teď když se vracíme k obvyklým možnostem. Všichni jste srdečně zváni.

Martin Litomský

Výroční sborové shromáždění farního sboru ČCE v Krnově

Poněkud se zpožděním způsobeným korona krizí se konalo Výroční sborové shromáždění, a to v neděli 7. června v rámci bohoslužeb. Nic mimořádného jsme letos neřešili, jednání probíhalo hladce. Zde uvádíme všechny podstatné zprávy:

Zpráva faráře

Milé sestry, milí bratři, jak všichni dobře víme, byl v poslední době provoz sboru narušen a omezen opatřeními v souvislosti s virovou pandemií. Jinak ovšem v minulém roce probíhal obvyklým způsobem. Základem sborového programu jsou nedělní bohoslužby v kostele, v zimním období na faře v sále. Za hudební doprovod patří dík varhaníkovi br. Vítězslavu Maláčovi a skupině doprovázející chvály, ty jsou v rámci bohoslužeb na místě obvyklé druhé písně. Během bohoslužeb probíhá nedělní škola ve dvou skupinách, mladší a starší. První neděli v měsíci a o svátcích je vysluhována večere Páně.

O adventu a velikonočních (letos ne) jsou pěti zejména sestry Věry Markové sehrány divadelní hry nejen pro členy sboru, ale také pro veřejnost. Také účinkuje pěvecký sbor pod vedením br. Jiřího Plevy. Dík všem účastníkům.

Ve sboru byli v minulém roce pokřtěni dva dospělí lidé.

Biblické hodiny se konají vždy v úterý, scházíme se v počtu asi 8 účastníků. V Braticích se scházíme nad Písmem jednou měsíčně v počtu asi 10, jsou probírána jiná témata než pravidelně v týdnu. Ve středu se scházíme k „Hovorům o víře“, což je vždy úvod a následná diskuse o základních křesťanských pojmech. Probrali jsme Apoštolské vyznání víry, nyní se zamýšlíme nad Desaterem. V pátek se setkáváme k modlitbám pod vedením br. Bedřicha Marka.

Dorost se schází v pátek pod vedením sestry Ludmily Lukášové, často společně. Obě (i jiní) mne tak trochu připravují o práci a je to dobře. Členové sboru vůbec jsou aktivnější, než je běžné v mnohých jiných sborech.

Máme dobré vztahy v rámci ekumeny. V první pondělí v měsíci se scházíme k společnému zamyšlení a modlitbám.

Každý měsíc mimo prázdnin navštěvují klienty Slezské diakonie v dílnách Effatha a denním stacionáři Benjamin. Také zařízení katolické charity v Žárech.

To vše bylo výrazně omezeno a narušeno vyhlášením karantény se všemožnými omezeními. Text kázání s dalšími texty byl rozeslán elektronicky a podle možností písemně

na papíru, několikrát byl zkrácený pořad bohoslužeb nahrán a rozeslán díky br. Jiřímu Markovi mladšímu. Kontakt se členy sboru byl převážně telefonický. Nyní se vracíme do běžného provozu, díky Bohu za to a věrme, že to vydrží.

Přeji vám všem, celému sboru Boží požehnání, lásku a pokoj mezi námi všemi.

Martin Litomiský, farář

Zpráva kurátora

Bratři a sestry, rád bych byl stručný. Loni jsem při této příležitosti vyslovil přání, aby se novému faráři – bratru Martinovi – u nás líbilo. Mám za to, že se mu zde líbí. Jinak asi všichni pozorujeme, že jako sbor jsme v mírném útlumu, sotva můžeme mluvit o nějakém rozvoji či růstu sboru. Budme však vděční za to, co funguje. Za Lidku Lukášovou, která se spolu s Martou Markovou věnuje omladině; za br. Jiřího Plevu, který dojíždí z Bruntálu, aby se věnoval zpěvákům, a občas zorganizuje „chlapskou“ skupinku; za sestru Evu Roztomilou, která pamatuje na jubilanty a každý měsíc připravuje chleba a víno k Večeři Páně. Za Petra Štrnadela, který spolu s dalšími pečlivě chystá vydání sborového časopisu. Sám jsem asi nejvíce vděčný za těch několik věrných modlitebníků, kteří se setkávají v pátek večer k modlitbám a kteří, jak věřím, drží sbor svými modlitbami. Oč více vidíme a cítíme vlastní neschopnost, o to víc se můžeme a máme modlit, aby Pán sám doplnil, nač nestačíme.

Co se týká oprav a údržby, tak na faře jsme nechali upevnit opatření proti holubům, kteří znečišťovali okolí fary.

Milí přátelé, dovolte mi ještě takové moje malé zamyšlení. Když se rozhlédnu po našem sboru, vidím často lidi všelijak nalomené, nemocné, s problémy v rodinách atd. Osobně toužím a modlím se za to, aby zde byly alespoň 3 – 4 zdravé funkční rodiny, které by byly opravdu pilíři sboru. Zdá se mi, že jde o malý zázrak, že tento sboreček funguje. Je to především Boží milost a láska našeho Pána Ježíše, co nás drží a pozvedá.

Upřímně díky patří všem, kdo se na životě společenství aktivně podílí. Dobrovolníkům při přípravě adventních koncertů, vánoční hry, provozu herny v týdnu. Díky patří těm, kdo připravují květinovou výzdobu, varhaníkoví za doprovod písní, hudební skupince za

písně každou neděli apod. Zvláštní poděkování patří bratru Stanislavovi Vybíralovi, že po řadu let dělá sborové účetnictví bez nároku na odměnu. Odpusťte mně vy, koho jsem nejmenoval.

Velké díky patří Pánu Bohu i všem dárcům za finanční dary. To je opravdu obdivuhodné. V letech, kdy se každoročně zvyšují odvody za plnočasový úvazek faráře, jsme už třetí rok schopni uhradit roční splátku půjčky ve výši 200 tisíc Kč, kromě běžných nákladů na provoz sboru. Víte, že stát postupně snižuje příspěvky církvím na činnost až do úplné odluky a že mnohé sbory si nebudou moci faráře dovolit. Kéž je nám dopřáno, že obětavost i v budoucnu zůstane na patřičné výši.

Kéž nás Boží milost provází i nadále.

Jiří Marek, kurátor sboru

Zpráva za mládež

Mládež se scházela pravidelně každou sobotu v 18 hod v prostorách fary. Průměrně se schází 4 mládežníci, program má většinou vedoucí mládeže Ludmila Lukášová, s programem vypomáhá br. Litomiský. Na setkáních zpíváme chvály, zabýváme se různými tématy či biblickým příběhem, hrajeme hry a modlíme se. Děláme jednou měsíčně speciální setkání (filmová, narozeninová, grilovací, hrací...). Někdy jdeme i na výlet.

Od nového roku se scházíme spolu s dorostem, a to jeden týden v pátek od 17:30 a druhý týden v sobotu od 18 hod., protože se našel termín vyhovující pro všechny.

Část mládeže se podílí na sborových aktivitách, především scénky na Vánoce, Velikonoce a začátku školního roku a pomoc při úklidu. Účastníme se také různých akcí ve sboru.

V uplynulém roce se několik mládežníků zúčastnilo víkendového Setkání pro konfirmandy a mladší mládež ve Frýdku Místku (leden 2020). Z plánované víkendové akce pro mládežníky a dorost v letošním roce sešlo pro malý zájem.

Před koronavirem jsme měli v plánu se spojit na aktivitách a setkáních s mládeží Opavskou a Bruntalskou. Věříme, že se tak v příštím roce stane.

S mládežníky se také chystáme na Sportovní odpoledne a turnaj ve fotbálku, který se v našem sboru uskuteční.

Ludmila Lukášová

Zpráva za dorost

Scházíme se každých 14 dní v pátek. Je-li nás méně a méně, rozhodli jsme se scházet i s mládeží. I tak je nás podle mého málo. S dětmi probíráme evangelický katechismus pro mladé od SCEAV. Je to velmi povedená publikace, která je psaná řečí mladých lidí. Už jsem přestala přemýšlet, jak zvýšit počet dětí na schůzkách, protože se v tomto směru nedařilo. Před koronakrizí jsem se domluvila s Pavlem Janošikem z opavského sboru, že by bylo moc fajn, kdybychom sem tam spolupracovali a dělali společné akce. Myslím, že tohle je i budoucnost dorostu. Dělat více společných akcí a seznamovat se s dětmi z okolních sborů. Chtěla bych hrozit moc poděkovat rodičům, kteří posílají své děti na dorost. Chtěla bych poděkovat rodičům, kterým záleží na tom, aby jejich děti byly součástí křesťanského společenství – v tomto případě dorostu. Víím, že každé z těchto dětí by bylo asi v pátek mnohem radši někde jinde se svou partou kámošů. Ale i přesto přijdou. A je to právě díky vám a já věřím, že tahle vaše vytrvalost, podpora a povzbuzování dětí bude odměněna neuvěřitelným pozhnáním pro vás, a hlavně pro vaše děti. Prosím myslíme na všechny děti v tomto sboru. Modleme se za ně. Děti jsou budoucnost všeho. Nejen naší země, města, rodiny ale i našeho sboru.

Marta Marková

Zpráva o Nedělní škole

Situace v nedělní škole je podobná jako loni; zpráva o NŠ je proto téměř shodná s tou loňskou. Děti jsou v nedělní škole rozděleny do dvou skupin. Již od roku 2015 se v malé nedělce scházejí děti od batolat do 5 let. Program pro tyto nejmenší připravujeme podle sešitů „Objevujeme Boží stvoření“ (materiál pro práci s dětmi Církve Bratrské) nebo podle sešitů „Sedmikrásek“ (z katolických zdrojů). Každé setkání se snažíme nějak zpestřit, např. maňáskovým divadélkem, obrázkovými postavkami nebo zvířátky. Přitom vyrábíme jednoduché výtvary, někdy zpíváme, a pokud jsou bohoslužby delší, mohou si děti hrát, protože v místnosti je dost hraček. Hraček je dostatek, ať už se nedělka schází v kostele nebo zde ve sborovém domě.

Ve starší skupině, tj. od 1. třídy nahoru, se vyučuje podle sešitů z Biblické jednoty „Učíme se spolu“. Do obou skupin nedělní chodí celkem 16 dětí, prakticky se však nikdy v tomto počtu nesejdou. Větší počet dětí bývá v neděli jen tehdy, je-li připravené nějaké vystoupení; děti takto poslouží zpravidla na začátku školního roku, o vánocích, na Den matek a někdy na konec školního roku. Nejvýznamnější takovou dětskou a mládežnickou akcí bývá vánoční slavnost; v té poslední hře „O Jonášovi“ vystupovalo asi 30 dětí včetně dětí z Křesťanského společenství a našich mládežníků. O vánocích již několik let čerpáme z tvorby někdejšího branického faráře Lučka Rejchrtu.

V malé nedělce vyučují nyní tyto sestry: Jana Zmrzlíková, Lidka Lukášová, Marta Marková a Věra Marková. Ve velké skupině se jako učitelé střídají: Katka Juříčková, Alice Bezoušková, Josef Dolek a Tamara Maláčová.

Katka Juříčková, Věra Marková

Zpráva za herničku na faře

V herničce na faře se scházíme každé úterý a čtvrtek. V úterý nabízíme maminkám volnou hernu a ve čtvrtek jsme nově rozjeli cvičení pro děti, které se těší velké oblibě. Během letošního roku do herničky začala chodit skupina 4 maminek, se kterými si rozumím. Bavíme se nejen o dětech, ale i osobních věcech, co kdo prožíváme apod. I když není moc prostor pro nějakou velkou evangelizaci, pokud cítím, že je vhodná chvíle, vnáším do našich rozhovorů Pána Boha a vše s ním spojené. Z maminek cítím, že žádná z nich nevnímá křesťanství nijak negativně právě naopak. Hernička je již 4 roky bezplatná, a to i po skončení podmínek grantu, z kterého byla hernička vybudoována. Maminky dávají pouze dobrovolný příspěvek. Byla bych moc ráda, aby to tak zůstalo. Celý projekt herničky je pro mě a troufám si snad říct, že i pro náš sbor velkým pozhnáním. Věřím, že přicházíme s pomocí herničky do povědomí lidí v našem městě. Také jsme moc ráda, že můžeme sloužit lidem – maminkám v našem městě, protože věřím že služba druhým lidem by měla být naší prioritou. Děkuji vám, kdo sem tam na herničku v modlitbách myslíte a také děkuji Pánu za jeho pozhnání, které herničce dává.

Marta Marková

V mládí jsem dostala dar víry

Rozhovor s Romanou Sedláčkovou

Moje kamarádka Romana Sedláčková odešla v roce 2013 pracovat do Německa do Garmisch - Partenkirchenu (Ga-Pa). Jistě si na ni všichni pamatujeme. Chybí nám ve sboru a hlavně v pěveckém kroužku, kde s nadšením zpívala. Zeptala jsem se jaké má vzpomínky na náš sbor, jak se jí vede a jestli jí také chybíme.

● **Romčo, pocházíš s křesťanské rodiny? Neznala jsem tě do doby, než jsi přišla ve svých 12 letech do našeho kostela s maminkou Jaroslavou Šalovou a babičkou Boženou Hercigovou. Je to už hezká řádka let. Řekni nám něco, prosím, o svém dětství.**

Narodila jsem se v Krnově, ale své nejtěplejší dětství jsem prožila s rodiči a starší sestrou Hanou v Ostravě, kde můj otec pracoval na Dole Petr Bezruč jako záchranář. Když mi bylo pět let, maminka onemocněla a jejich manželství se rozpadlo. Otec zůstal v Ostravě a my tři jsme putovaly zpět do Krnova k babičce a dědečkovi Hercigovým. Dětství jsem měla hezké. Je to také tím, že hezké věci si pamatujeme a špatné se nám z mysli vytráčí. Já i sestra jsme vystudovaly zdravotní školu a našemu povolání jsme zůstaly už věrný.

● **Můžeš nám prozradit, jak jsi uvěřila v Boha? Kdo měl na tvůj duchovní život největší vliv?**

● *Romanka s Rút Višňovou a sestrou Nýltovou.*

Maminka s babičkou patřily do husitské církve. Z určitých důvodů do ní přestaly chodit a 25 let se neúčastnily žádného církevního života. Když se maminka rozvedla, byla ve velkém stresu. Obrovský stres prožívala i moje starší sestra. Určitě bylo Božím vedením, že Hana našla ve škole už tady v Krnově upřímně věřící kamarádku, katoličku. Chodila také k nim domů. Jednou přišla ze školy a ptala se: "Mami, kamarádka chodí do kostela, proč my ne?"

To bylo období, kdy se také maminka začala zabývat

otázkou víry. A za nějaký čas jsme všechny, tedy my sestry a maminka s babičkou začaly navštěvovat církev katolickou. Tam jsme byly i pokřtěny. Mě křtil děkan Kupka v roce 1969.

A tak to byla moje sestra, která první uvěřila a začala se účastnit sborového života. V roce 1972 - to již byl v Krnově farářem Bronislav Kíelar - přišla jednoho dne babička domů s tím, že ji na biblickou hodinu k evangelíkům pozvala její kamarádka. Pozvání přijala a vrátila se nadšená. Přiš-

tě šla s maminkou. Netrvalo dlouho a obě se staly členkami evangelického sboru. Katolická církev je také oslovovala, ale hlavně babička si stěžovala na dost velkou zimu při mši v kostele. Protože mi bylo teprve 12 let, začala jsem chodit s nimi do kostela k evangelíkům. Sestra, která je starší, již získala přátele mezi katolickou mládeží a neměla důvod měnit společenství. Víru brala vážně a hodně se ve farnosti angažovala.

Musím říct, že evangelický sbor a vše co s ním souviselo, mě velmi uchvátilo. Uvědomila jsem si, že tady je mé místo. Tady chci žít. Sbor se stal mou duchovní rodinou. Když mi bylo 15 let, vědomě jsem se rozhodla, že chci žít s Ježíšem. Byla jsem nadšená. Největší vliv na můj duchovní život měl jednoznačně br. farář Kíelar. Ochotně jsem začala pracovat s malými dětmi, jezdila na různé evangelizační kurzy a začala jsem naplno žít v mládeži.

● **Takže křesťankou jsi již od svého mládí. Můžeš říct, že celá léta tě nesla víra v Ježíše Krista? Ví-**

me, že každý z nás prochází v životě výšinami i hlubinami.

Jak šel čas, některé věci v mém životě se začaly zamotávat. Prostě se vyvíjely jinak, než jsem si přála a představovala. Myslím, že mohu říct, že jsem nikdy nechtěla od Boha odejít, ale i v mém životě se projevovaly mé různé chyby. Zpětně si uvědomuji, jak úžasný dar jsem dostala již v mládí - dar víry. Kdyby toho nebylo, určitě bych nezvládla řešit všechny nepříjemné situace, těžkosti, smutek, zklamání a bezradnost.

Byla jsem dvakrát vdaná. První manželství jsem uzavřela velmi mladá, narodili se nám dva synové, ale vztah se bohužel, po dvaceti pěti letech rozpadl. Podruhé jsem se vdala, můj partner však za 9 měsíců zemřel. A tak již 10 let žiji sama. Samotu jsem nesla dost těžce, ale uvědomovala jsem si, že i samota je kříž, který máme nést v Boží síle. To vědomí mě posilovalo, když jsem byla na dně.

● **Odešla jsi do Německa. Přišla jsem o kamarádku a u nás ve sboru také chybíš. Nestýská se ti?**

● *Romča při konfirmaci v krnovském kostele.*

● *V Ga - Pa v době koronakrizy.*

Potřebovala jsem vyřešit finanční problémy a rozhodla jsem se zkusit „štěstí“ v zahraničí. Slyšela jsem, že zdravotních sester je v Německu nedostatek. V tu dobu zde v Krnově pobýval německý krnovský rodák Horst Kaller, nyní z Garmisch-Partenkirchenu. Před ním jsem se zmínila o své touze, a protože byl dobrý organizátor, od března roku 2013 jsem začala pracovat v Domově pro seniory (patrii evangelické církvi) v Ga-Pa. Skočila jsem do toho rovnýma nohama. Byl to pro mě křest ohněm, ale přežila jsem. Po pěti měsících jsem odešla pracovat na zdejší kliniku, kde jsem dosud a moc se mi tu líbí.

A jestli se mi stýská? Mohu říct, že jsem si zvykla. Je to dobře. Protože, kdybych moc tesknila, nemohla bych tady tak dlouho vydržet. Ale do Krnova se vracím vždy velmi ráda a moc se těším.

● **Před časem jsi říkala, že v Ga-Pa navštěvuješ evangelický sbor. Našla jsi tam svůj duchovní domov? V čem se liší od krnovské ho?**

Ano. V Partenkirchenu, kam chodím, je nádherný kostelík, menší než náš v Krnově. Hned po příjezdu jsem byla Horstem představena a od té doby bohoslužby pravidelně navštěvuji. První rok jsem chodila i do pěveckého sboru. Zapojila jsem se také do roznášení sborového časopisu. A co mi tu moc chybí, to jsou biblické hodiny. Ty jsem měla v Krnově moc ráda.

● **Máš nějaký plán do budoucna? Vráťíš se domů nebo je tvůj domov už jinde?**

To není zrovna lehká otázka. V hlavě jsem měla přesně srovnané plány do budoucna, ale jak říká jedno přísloví: „člověk míní, Pán Bůh mění“. Tady bych měla jít do důchodu až za 10 let, tj. v svých 67 letech. Nedovedu si představit, jak bych v 67 letech naplno vykonávala práci sest-

ry u lůžka na tři směny, které bývají často fyzicky i psychicky vyčerpávající. V ČR můžu jít do důchodu už za 7 let. Asi tuto možnost využiji. Ale modlím se, aby Pán Bůh vedl mé kroky a abych správně poznala jeho vůli.

● **Máš nějakou zkušenost s Corona-virovou infekcí?**

Pracuji na ortopedii. Všechny plánované operace byly zrušeny a celý náš tým rozdělili na různá oddělení. Já jsem se dostala na izolaci pro pacienty s podezřením nebo prokázaným Covid-19. Byla to pro nás všechny nová situace. Nikdo nás o ničem neinformoval, neustále se měnila pravidla, nedostatek ochranných pomůcek, trvalý stres. Po 16 dnech jsem tímto virem také onemocněla. Objevily se u mne klasické potíže - velmi nepříjemné a obtížné bylo dýchání. Dnes je 3. 5. 2020 a jsem už 21. den v karanténě. Teď se už začínám cítit dobře, ale bylo to docela stresující období. Tři týdny jsem zavřená sama v bytě. Každý den

mi volá úřednice státního zdravotnického úřadu a ptá se, jak se cítím. Teď už mohu říct, že je to dobré.

Co dodat na závěr? Když se ohlédnu zpět, dospěla jsem ke dvěma závěrům. Prvním je, že věrnost Bohu se vyplácí. Moje sestra Hana si vzala za muže hluboce věřícího katolíka. S celou početnou rodinou byli Bohu věrní a sloužili mu. Teď už jejich děti vedou stejným způsobem své děti. Vnímám to jako obrovské požehnání. Moc to sestře přeji a zároveň tak trochu závidím. A druhá myšlenka, která mě zaměstnává: Prosím Boha už léta za určité dary, zvláště za uzdravení vztahů v mé rodině a nebe jakoby mlčelo. Ale vím, že kdyby mi Pán Bůh už nic jiného nedal, do smrti mu budu děkovat za to, že za mě Ježíš zemřel a otevřel mi tak cestu do věčnosti. Věřím, že i mým blízkým, na kterých mi tolik záleží.

*Vaše Romana Sedláčková
(otázky kladla
Tamara Maláčová)*

Pozn.: Těsně před uzávěrkou jsme zjistili, že se Romanka z koronainfekce uzdravila. „Rtg plic a test jsou v pořádku (díky za vaše modlitby). Ale celkově se cítím více unavená než před nemocí. Práce na chirurgii, kde jsem teď, mne skutečně už velmi vyčerpává, proto jsem se definitivně rozhodla pro změnu. Po uplynutí určité doby (3 měsíce), nastoupím buď na dětskou kliniku, nebo raději na jinou kliniku na rehabilitační oddělení po ortopedických operacích. Obojí v Ga - Pa. Vše předkládám Pánu Bohu“, sdělila nám.

● *Romanka na ramenou Milana Svítla (úplně vlevo) na výletě tehdejší mládeže na Selenburk.*

Filip a Liduška se budou brát

Nikommu z účastníků bohoslužeb a jiných sborových akcí nemohl uniknout pohled na párek milých mladých lidí, kteří se „k sobě mají“. Jsou to snoubenci Filip Hoferek a Liduška Lukášová. Tyto dva, čeká zásadní změna.

Liduška nám k tomu za oba řekla následující: „Už se nám to blíží! 7. července to bude rok, co mě Filip požádal o ruku. Za tu dobu se toho stalo a změnilo hodně, ale naše láska zůstala a dál roste. Díky Pánu za to! 8. srpna 2020 nás tedy čeká svatba, velký životní krok. Pro nás oba důležitý, což u mladých lidí nebývá v dnešní době časté. Přijde jim to jen jako zbytečný papír. Pro nás to ale jenom o papíru a změně příjmení ne-

ní. Máme svatbu před Bohem a svými rodinami, a to je pro nás nejdůležitější. Náš vztah bereme vážně už od začátku, a jsem za to ráda. Taký máme na to roky a víme, co chceme a co jeden od druhého očekáváme. Sice nám korona přidala

trochu na stresu, ale věříme, že vše dobře dopadne. Odevzdáváme se do Božích rukou.“

Svatba se tedy v našem kostele koná v sobotu 8. srpna v pravé poledne. Radujeme se se snoubenci a doufáme, že kostel bude plný gratulantů. /ps/

Petr Chlápek se oženil! Gratulujeme

Krnovský rodák, odchovanec silné mládeže ČCE a KS v devadesátých letech a současný kazatel sboru ČCE v Novém Městě pod Smrkem Petr Chlápek měl v květnu /tedy v době koronavirového bláznění/ svatbu.

Požádali jsme ho, aby pro Dobrého pastýře tuto událost a novou situaci okomentoval, a zde je jeho zpráva:

„Můj milovaný krnovský sbore. Tímto slavnostně oznamuji vám všem, kdo jste se mnou statečně a na modlitbách nesli mou samotu, že vás milosrdný Pán Bůh vyslyšel a dal mi poznat se se statečnou křesťankou Maruškou z církve evangelické metodistické z Jihlavy.

Pokud jsem se obával, že budu sám, tak vězte, že má Pán smysl pro humor.

Maruška a já máme chvílemi co dělat, abychom ukořičovali 6 dětí!

16. května 2020 jsme měli svatbu v našem domovském chrámu Božím v Novém Městě pod Smrkem v Jizerských horách, a o to přes všechna omezení, která přinesly poslední měsíce.“

Redakce a věříme, že i celý sbor se připojuje ke gratulantům a přeje Petrovi do života i nelehké služby, aby byl naplněný Boží láskou a pokojem. Aby i nadále hýřil aktivitou a dobrými nápady. /ps/

Ve znamení duchovní hudby a rozjímání

Noc kostelů

Také letos jsme se jako sbor připojili k celostátní akci Noc kostelů. V pátek 12. června jsme od 18. hodin připravili program, který se tentokrát setkal skutečně s velkým ohlasem.

Zahájení již tradičně patřilo Daniele Šulyové a jejím varhannímu preludiu, které si mohli posluchači v prů-

běhu večera vychutnat ještě dvakrát. Na hudebních vlnách se nesl i zbytek večera. Nejprve zazněly duchovní písně v podání pěveckého sboru při ČCE Krnov pod vedením Jiřího Plevy. Jako druhý vystoupil bruntálský hudební soubor Tramínek. Jeho set písní od kapely Spirituál kvintet byl pomyslným vrcholem večera. Krásné byly také závěrečné chvály v podání muzikantů z krnovského sboru a také Tramínku.

Velkého ohlasu se také dostalo komentovaným prohlídkám kostelní věže, kterých se letos zúčastnili desítky návštěvníků. Pro všechny přítomné bylo k dispozici skvělé občerstvení připravené našimi sestrami, za což jim patří veliký dík.

Tak máme naději, že celá akce přiměla k radostnému usebrání nad zázrakem bytí a Boží velikostí nejen účinkující, ale také hosty. /ps/

Fota: Filip Hoferek

Bohoslužby a „nedělka“ v době, kdy nebylo možno se sejít osobně

Když se zrušily bohoslužby a další setkávání, nabízely se tři možnosti - dělat on-line bohoslužby, předtáčet je nebo jen rozesílat kázání. Na internetu se v tu dobu vyrojilo dost možností, kde sledovat nebo si aspoň poslechnout bohoslužby nebyl problém, takže jsme se až do Velikonoce do velkých akcí nepouštěli.

První video jsme udělali pro Velký pátek a pak pro Velikonoční neděli. Pro obě videa jsme připravili zpívání chval, což bylo na celé akci asi nejkomplikovanější, protože jsme nemohli udělat společnou nahrávku. Základ nazpíval Jirka Pleva. Ostatní nahráli svoji část s Jirkovým základem v uchu. Pak se všechny nahrávky musely synchronizovat tak, aby to vypadalo, že jsme to nazpívali spolu.

Další dvojice bohoslužby jsme už natáčeli v kostele, kde Martin Litomiský mluvil k prázdným lavicím.

Kromě toho se natočila 2 videa „nedělka v karanténě“. Tam Marta vymyslela příběh a tvoření pro děti. Jednu neděli byla i nedělka jako video-

konference, kam se mohly děti připojit a navzájem se vidět.

Snad jsme si na takové jednodušší setkávání a pouštění bohoslužeb z pohodlí domova nenavykli a budeme se raději setkávat osobně.

Jirka Marek ml.

Farní kavárna?

ně mlýnku a servisu. V původním plánu bylo, že budeme mobilní a budeme připravovat kávu kdekoli. Od tohoto jsme museli upustit a mobilní vozík zatím nemáme. I přesto ale věřím, že se nám podaří zrealizovat většinu cílů, které jsme si v projektu dali. Celá realizace se z důvodu coronavirové krize protáhla. Na konci června přijede jedna kamarádka baristka, která mi pomáhala a radila prakticky se vším okolo kávy, aby mě proškolila a já tak mohla připravovat ty nejlepší kávičky v Krnově ☺ (no dobře tak asi nebudou úplně nejlepší). Ač se to nezdá, práce s takovým kávovarem je dosti

náročná a vyžaduje znalosti ze světa kávy a techniky všeobecně. Snad po jejím proškolení bude moct proběhnout první akce. Musíme ještě vyřešit pár věcí z oblasti hygieny, aby vše bylo správně i po této stránce. Ráda bych, aby se do konce roku aspoň 1x do měsíce uskutečnila nějaká akce, kde by byl prospěšný náš kávovar. Např. Káva za dobrý skutek, Káva pro.... Také bych ráda, abychom občas na faře pořádali kavárnu, kde by byl pozván nějaký zajímavý host. Všechny zmíněné akce by byly určeny hlavně veřejnosti. Pokud vy máte nějaký zajímavý nápad, kde by se dal kávovar využít, ráda se nechám inspirovat.

Marta Marková

Biblické pojmy

Letnice

Jsou to židovské svátky slavené padesát dní po Velikonocích. Nazývá se také svátek týdnů, protože od Velikonoc uběhlo sedm týdnů. Byla slavena sklizeň obilí, doba odpovídala konci žní. Svátek je popsán v Lv 23,15-21, má se konat bohoslužebné shromáždění spojené s obětí chleba jako prvotin úrody a dalších obětí. Nesměla se vykonávat žádná všední práce. Izraelci o těch svátcích vyjadřovali vděčnost za úrodu, kdo mohl, dostavil se do chrámu a přinesl oběti. To také vysvětluje, proč bylo o Letnicích v Jeruzalémě tolik poutníků z různých míst, když na učedníky sestoupil Duch svatý.

Právě tato událost – sestoupení Ducha svatého dává nový význam Letnicím pro nás. Svatodušní neděle, kdy ten svátek slavíme, se časově shoduje s původním židovským svátkem vděčnosti za úrodu. Nám je svátkem vděčnosti za příchod

a působení Ducha svatého. Tyto Letnice jsou vlastně počátkem Církve, protože tehdy začalo šíření Kristova evangelia od Jeruzaléma postupně až do celého světa. To už není úroda obilí, ale úroda duchovní.

Martin Litomiský

Budoucnost na pěti linkách

Jak říká klasik: Pokrok nezastavíš! Právě jsem položil sluchátko telefonu, díky němuž jsem byl ve spojení s naším sborem na jeho generálce před Nocí kostelů. Zatímco já ležel se zavřenýma očima v posteli v Brně a mával před sebou rukama, z druhého konce se ozývaly melodie, co mě přivedly přímo mezi soprány a alty (pánové prominou). Je tedy pravda, že spojení nebylo úplně ideální a příště nejspíš zkusíme jiný způsob komunikace, nicméně na první pokus jsem z toho měl úžasný pocit. Jen tak mezi námi, největší radost jsem měl z Lidušky, která mě na postu dirigenta více než bravurně zastoupila. I z éteru bylo cítit, že na zkoušce panuje dobrá nálada a chuť zpívat. Měl jsem z toho ohromnou radost.

Díky tomuto zážitku nemám o budoucnost pěveckého sboru sebemenší obavy. Zítra nás čeká vystoupení v rámci Noci kostelů, a to jednak samostatně, jednak při společné skladbě s hudebním souborem Tramíněk z Bruntálu a Starého Města. Pevně doufám,

že toto spojení vydrží dlouho, neboť obohacuje obě strany. Je úžasné, jak se při každé takové příležitosti potvrzuje, že hudba je Boží jazyk, kterým dokáže komunikovat naprosto každý a který lidi spojuje. I když teď budu mít čím dál méně příležitostí a možností, budu se maximálně snažit podporovat právě taková spojení, která snad dělají muzikantům i posluchačům radost.

Budu rád, pokud se sbor po letní pauze uvolí vrátit se zpět k notám a nacvičí repertoár ku příležitosti Adventu a Půlnoční mše. Prioritou však pro mě bude již samotná příprava, během níž, jak doufám, předám otěže svému nástupci, resp. nástupkyni. Těmito slovy bych ji rád povzbudil, protože vidím a slyším, někdy i po telefonu, že svou práci dělá nadmíru dobře. Jen mám jedno nemalé přání. Ať už budete, mí milí zpěváci, dělat v budoucnu cokoli, dělejte to společně, s radostí a s láskou k sobě samým, k hudbě a Pánu Bohu.

Jiří Pleva

Dnes si život bez Ježíše nedovedu představit

Rozhovor se sestrou Miladou Daňkovou

V létě roku 1945 se do Krnova přistěhovala se svými rodiči naše sestra ze sboru Milada Daňková. Tenkrát jí bylo patnáct let. Tato naše drahá sestra nám poskytla vzácný a upřímný rozhovor.

● **Miladko, slyšela jsem, že jsi přišla z jižní Moravy. Můžeš nám říct něco o svém mládí?**

Narodila jsem se v roce 1930 v Hulíně u Kroměříže. Dětství jsem měla hezké. V roce 1944 jsem byla v Kroměříži přijata na ekonomickou školu. Němci ji však zavřeli a já, abych nemusela jít do Německa na nucenou práci, odešla jsem k tetě do jejího šicího salónu. Po válce se naši rozhodli opustit teplou jižní Moravu a odejít do syrového pohraničí. Moc se jim tedy v Krnově líbilo – hlavně příroda.

● Se starším synem Rudolfem, 1951

● **Vím, že jsi byla vdaná a měla dva syny. Můžeš nám, prosím, říct něco o své rodině?**

Vdala jsem se, když mi bylo osmnáct let. Narodil se nám první syn a v mých 23 letech druhý syn. Po mateřské jsem si udělala večerně ekonomickou školu v Ostravě a od svých 25 let do 60 let jsem pracovala v Dakonu. Mám na to hezké vzpomínky. Ale mé manželství nebylo šťastné.

● **Vzpomínám si, že v 90. letech začala chodit do kostela dáma ve zralém věku. Vždy si sedla do lavice na pravé straně kostela a já jsem si říkala: „Kdo to je?“ Byla jsi to právě ty. Mohu se zeptat, jak jsi našla cestu do našeho sboru?**

Použila bych svědectví, které jsem přesně před 25 lety (4. 6. 1995) četla v našem kostele, když jsem vstupovala do sboru. Celou dobu jsem ho měla schované v šuplíku.

„Chci dnes svědčit o tom, jak jsem přijala Pána Ježíše. V dětství jako školačka jsem chodila do náboženství a v neděli do kostela, protože moji rodiče byli katolíci. V dospělosti jsem do kostela přestala chodit a vystačila jsem si jen s modlitbou Páně, kterou jsem měla z dětství. Vzpomínám si, že jsem ji každý večer automaticky odříkala. Věřila

● Šestnáctiletá Miladka, roku 1946

jsem v Boží existenci, ale moje víra byla povrchní. Jednoho dne mi Pán poslal do cesty sestru Jožku Kubíčkovou. Začala jsem s ní chodit na bohoslužby a také číst Bibli. Zpočátku mě nijak neoslovovala a mnohé věci se mi zdály nepravděpodobné. Mnohokrát se mi nechtělo ani jít na bohoslužby a nešla bych, kdyby se Jožka pro mě nestavila. Po nějaké době jsem se ale do kostela začala těšit – na kázání, zpěvy i na společenství. Začala jsem chodit na základní víry i domácí skupinku. Pocítila jsem touhu vyznat hříchy a litovat jich. Dnes si už život bez Ježíše nedovedu představit a z celého srdce mu děkuji, že mě přivedl na cestu víry.“

Boží hlas

● **Vzpomínáš si na nějakou výraznou zkušenost s Bohem, která tě oslovila?**

Ano. Pamatuji si jeden velmi silný zážitek. Asi 2 nebo 3 roky po mém uvěření jsem procházela tak velkým trápením,

že jsem myslela, že to nepřežiji. Důvodem mého trápení bylo podezření, že můj vnuk zabíjí svou matku. Nebyla jsem si jistá, jestli je to pravda. Vnučka odvezla policie.

Stresy, které jsem prožívala i před tím, mě dostaly na úplné dno. Jen jsem ležela a nemohla ani chodit. Modlila jsem se: „Pane Bože, proč teď, když jsem tě pozvala do svého života, mám tak velké trápení? Nechápu to!“ Najednou jsem uslyšela v místnosti hlas: „Vezmi si Bibli, otevři ji uprostřed a přečti 10. kapitolu.“ Zůstala jsem jako opářená. Odkud ten hlas přicházel? Rozhlížela jsem se. „A proč bych měla Bibli otevřít zrovna uprostřed? Starý zákon vůbec neznám.“ Nevěděla jsem, co bych tam mohla najít. Bibli jsem ale otevřela a četla: „Život mě omrzí, dám tě volný průchod svému lkání, budu mluvit v hořkosti své duše. Řeknu Bohu: za svévolníka mě nepokládej, dej mi vědět, proč vedeš spor se mnou.“ Bylo to z Joba 10, 1-2. Když jsem Bibli zavřela, naplnila mě nepopsatelná radost. Neuvěřitelný pokoj.

● Milada třetí zleva, v Branticích u Čeparů na biblické hodině, 2006

● S vnučaty 1980

Další den přišla na policii sousedka mé snachy a řekla, že právě v ten den na ni zvonila, slyšela její kroky a pak pád. Snacha spadla, hlavou udeřila o stoličku a zabila se. Díky tomuto svědectví zadrženého vnučka pustili. V den smrti matky nebyl ani doma.

Byl to velmi výrazný zážitek, který mě nesl i v dalších letech.

V roce 2014 zemřel můj prvorozený syn. V roce 2018 zemřel druhorozený syn. Prožívala jsem velké deprese: „Proč

já musím ještě žít?“ Tehdy jsem málem od Boha odešla. Ale vzpomínka na Boží hlas, který jsem tenkrát slyšela, mě držela při životě.

● **Jak vnímáš naše sborové společenství? Co je v něm dobrého? Co mu chybí?**

V našem společenství se mi líbí a chodím tam moc ráda. Vždy, když vejdu do kostela, naplní mě zvláštní povznášející pocit. Nějak jsem Pánu Bohu blíž.

● **Je něco, z čeho máš v poslední době radost?**

Radost? Mou nadějí je Kristus. Ale jinak nevím, co bych řekla. Je mi 90 let. Snad radost z vnučat a pravnoučat.

● **Na závěr: Tvůj nejoblíbenější verš z Bible?**

Priznávám, že se vždy vracím k Jobovi. Mluví mi z duše. Teď si ještě uvědomuji, že je mi blízký verš z 1. listu Janova 4,11: „Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.“

Miladko, velké díky za upřímný rozhovor.

Tamara Maláčová

Proč děti nechodí na mládež?

Pamatuji si to úplně přesně, kdy poprvé jsem se setkala s křesťanstvím a kdy přesně jsem začala toužit po tom, aby i do mého srdce vstoupil ten úžasný Pán Ježíš. Bylo mi 15 a účastnila jsem se tábora, který pořádali křesťané. Po táboře jsem dychtěla potom objevovat a zkoumat křesťanský svět. Pořádila jsem si Bibli, začala ji číst a po nějakém čase se i modlit. Co ale vnímám, že bylo na mé cestě za Pánem Bohem nejdůležitější, to bylo společenství. Začala jsem se obklopotvat věřícími lidmi, ať už na mládeži nebo při aktivitách, které nabízeli místní sbor. Právě kontakt s těmito lidmi, možnost s nimi řešit základní otázky křesťanství, sdílet se, zamýšlet se, radovat se a spousty dalšího mi pomohlo dospět až k rozhodnutí, že chci svůj život odevzdat Pánu. Myslím, že jen mé modlitby a čtení si Bible v mém pokoji by mi asi k obrácení nestačilo.

Každý potřebuje společenství

Každý z nás jdeme svou vlastní cestou. Na této cestě se nám dostalo toho velkého požehnání, že jsme mohli uvěřit. Od chvíle, kdy jsme se stali rodiči, toužím potom, aby jednou i naše děti na své cestě životem mohly zakusit to obrovské požehnání a přijmout Pána do svého srdce. Modlím se za to každý den. Snažíme se s dětmi mluvit o Bohu, čteme jim z Bible a v neposlední řadě navštěvujeme společenství, a pokud je to jen trochu možné účastníme se akcí, které pořádáme my nebo jiné sbory v seniorátech. Proč jsou ta poslední slova podhrnutá? Protože věřím, že právě to je pro děti velmi důležité na jejich cestě k Pánu. To, jak se jako rodiče věnujeme dětem, bude nést určitě také své ovoce, ale nic z tohoto nemůže nahradit,

když mohou být děti součástí společenství.

Všichni víme, jakou roli v životě křesťana hraje společenství – církev. Společenství nás formuje, posiluje, dává nám inspiraci. Ve společenství se setkáváme s druhými lidmi, s lidmi, kteří jsou Božími služebníky. Řešíme společně radosti, starosti, studujeme boží slovo a mnoho dalšího. Bez něho to nejde. O tom by mohl být samostatný článek. Potřebujeme společenství, proto abychom rostli ve víře. Pavel nám také v listu Židům v 10. kapitole říká, že nemáme opouštět svá shromáždění, že jsou důležitá. Tato Pavlova slova nejsou určena jen nám dospělým, ale jsou i pro děti. Ony by také měly mít ve svých životech společenství. Ať už v nedělních při bohoslužbách, nebo na dorostu, mládeži či v jiných aktivitách. Vždyť i tato setkání jsou společenstvím, či shromážděním. I ony potřebují růst ve ví-

ře. Jak ale mohou růst ve víře, když ve svém životě nemají společenství? Toužíme po tom, aby i oni jednou byly spaseni. Nepůjde se jim po té cestě ke spase- ní lépe, když po ní budou lodi jít se stejnými smýšlejšími lidmi? Proč je tedy v našem sboru při bohoslužbách, v nedělních, dorostu, mládeži méně a méně dětí? Nejsou? Ne, ony jsou. Důkazem je pro mě každoroční vánoční scénka. ☺ V čem je tedy problém? Nevím, nemyslím si, že mi přísluší odpovědět na tuto otázku. Na ni si musí odpovědět každý rodič sám.

Dva nejčastější důvody

Již několikátým rokem se starám o to, aby fungoval dorost. Na začátku každého roku, ale i v průběhu s rodiči probírám, zda právě jejich dítěto bude chodit na dorost. Vždy se snažím vyjít maximálně vstříc všem. Čas, den, místo. Zkrátka, aby to vyhovovalo každému. Stav k dnešnímu dni je takový, že na dorost chodí pravidelně tři dorostáci. A co ti ostatní? Slychám nejčastěji dva důvody, proč děti nechodí:

1. Já ho/ji nechci nutit, ať se rozhodne sám, zda na dorost bude chodit nebo ne

To je ale tragický omyl. Nejsme tady od toho, abychom dali dítěti na výběr, ale abychom mu ukázali cestu a vedli je. Stejně jako učíme děti zdravě jíst, umývat si ruce, učit se, stejně jim máme ukazovat na to, že ve svém životě potřebují Ježíše a věst je k němu. Máme je povzbuzovat a motivovat v tom, aby do společenství dorostu, mládeže chodily. Mamin- ka jednoho z dorostenců mi řekla, doma to máme nastaveno tak, že každých 14 dní je prostě dorost a na ten se chodí. „Řek-

li jsme našemu synovi, že bude moc fajn, aby tam chodil, i když se mu někdy nechce, povzbuzujeme ho, aby tam šel.“

2. Naše dítě má spoustu aktivit a na dorost už mu nezbyvá čas anebo v čase dorostu zrovna už něco má

Na dorost chodí pravidelně tři chlapci. První z nich skáče závodně na koloběžce. (Určitě to má odborný název, ale netuším jaký ☺). Troufám si říct, že je asi fakt dobrý. Soudě dle jeho přidávaných videí na Instagramu, kde je ve většinou hlavou dolů a počtu závodů, které absolvuje. Ani si neumím představit, kolik času tomu musí věnovat. Kolik námahy a energie ho stojí učení se všech těch triků. Další z kluků hraje závodně fotbal. Hraje ne za TJ ale FC. ☺ Dokonce chodí na sportovní gymnázium. Kdo znáte trochu fotbal, víte, že se často chodí na tréninky a pak v sobotu se jedou zápasy. Celkem makačka řekla bych. No a poslední chlapec, ten je také sportovně založený – hraje fotbal a volejbal. Pět minut před začátkem dorostu mu končí trénink ve volejbale nebo fotbale. Ale víte co? Každý z těchto třech je povětšinou každých 14 dní o půl šesté (no dobře někdy v 17:45) na setkání dorostu. Jsou to právě oni tři, kdo chodí pravidelně. A proč? Protože rodičům na tom opravdu zá-

leží. Záleží jim na tom, aby jejich děti měly mezi těmito všemi aktivitami i aktivity křesťanské.

Děti jsou budoucnost

Tak nějak cítím, že Pán si mě používá právě v tom, abych pracovala s dětmi. Služba dětem v našem sboru mě naplňuje jak duchovně, tak i po lidské stránce. V poslední době, ale pocituji jakousi nejistotu a začínám pochybovat o mnoha věcech. Dě- lám to vše správně? Kde je chyba? Proč děti přestávají chodit? Věřím, že právě tento kus cesty v životech dětí je zásadní. Každý trvalý odchod dorostence, mládežníka nesou velmi těžce. Bojuju do poslední chvíle, aby se tak nestalo. Je mi pak smutno, když vidím, jak děti, které dříve byly součástí společenství dorostu či mládeže jdou po cestě, která ani zdaleka není cestou k Pánu. Mé modlitby pak směřují hlavně k tomu, aby se zas někdy onen mládežník nebo dorostenec navrátil a stal se součástí společenství křesťanů a byl spasen.

Co napsat na závěr. Děti jsou budoucnost. Nejen našeho světa jako takového. Ale jsou budoucnost i našeho sboru. To ony jednou navážou, tam kde my skončíme. To ony by jednou měly tvořit náš sbor (nebo jakýkoliv jiný).

Marta Marková

Narozeniny ve sboru

Milí bratři a sestry,

Milí oslavenci, dovolte mi, abych vám jménem redakce Dobrého Pastýře i celého sboru upřímně blahopřála k vašim narozeninám. Ať vám Bůh žehná a chrání vás do dalších let. Vše ostatní vkládám do požehnání, které jsem vybrala ze Žalmu 73, verše 23-24.

Já však chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš.

Za redakční radu Eva Roztomilá

Červenec:

Rostislav **Čičman**, Jirka **Dolková**, Renata **Mazurová**, Vítězslav **Maláč**, Ludmila **Vajdová**, Ester **Zmrzlíková**, Jana **Maláčová**, Miroslava **Šimarová**, Emilie **Čičmanová**, Michal **Vybíral**, Josef **Ničman**.

Srpen:

Milada **Daňková**, Jiří **Sedláček**, Bedřiška **Matičková-Marková**, Pavel **Loyda**, Miroslava **Dofková**, Lenka **Strnadlová**, Romana **Sedláčková**.

Září:

Marcela **Marková**, Thomas **Severin**, Eva **Loydová**, Radek **Loyda**, Jiří **Marek st.**, Lukáš **Křehlík**, Jitka **Růžičková**, Jiří **Šimek**, Jindřich **Vojáček**.

Uvědom si, jak moc tě Bůh miluje

Nejsme schopni jiné lásky, než jakou jsme sami poznali. Nejsme schopni milovat víc, než kolik se sami cítíme Bohem milováni. Nedáme víc lásky, než jsme sami od svého Pána přijali.

Zdroj: Spkd.cz

Témata k modlitbám

Poděkování Pánu Bohu:

- Za milost a ochranu v době pandemie, za všechny uzdravené. Za lékaře, zdravotníky, hasiče, záchranáře, prodáváčky, za všechny, kteří sloužili i v čase omezeného režimu.
- Také za vysílané bohoslužby přes internet. Že i době karantény jsme k sobě našli cestu pro povzbuzení, praktickou pomoc - léky, roušky, nákupy.
- Že opět můžeme navštěvovat bohoslužby a ostatní církevní aktivity.

Prosby:

Církev:

- Nová Boží povolání ke službě s pozitivní reakcí na ně, hlavně mezi mladými lidmi.
- Větší modlitební nasazení ve sborech. Za všechna křesťanská společenství v Krnově.
- Větší jednota a spolupráce s Bohem na záchraně nevěřících.

Příroda:

- Ochranu před dalšími pohromami - přírodními, ekonomickými.
- Naučit se poslouchat přírodu a vážit si jí /ona nás poslouchat nemusí/.
- Hospodárně nakládat s vodou, děkovat za déšť.

Náš region:

- Boží moudrost a požehnání pro učitele, žáky, lékaře, policii, soudce, politiky.
- Za mezigenerační vztahy. Necht' Boží láska přikryje násilí a hrubost mezi dětmi.
- Ekonomickou pomoc ohroženým živnostníkům a podnikům /zvláště malým / -ať je adresná, účinná a spravedlivá a není zneužívána.
- Za seniory-kteří žijí sami, i ty kteří již potřebují žít v domovech s pečovatelskou službou.

Naši nemocní

- Kristýnka Kučerová, Michal Vybíral, Luboš Horák, Janička Maláčová, T. Ničmanová, M. Vojáčková, J. Růžičková. Za sestry a bratry z našeho sboru, kteří potřebují lásku od svých blízkých, a velkou milost a lásku Boží.

Anketa

1. Přinesl do vašeho života nouzový stav něco pozitivního?

2. Potrápil vás něčím nouzový stav, sebral vám něco?

Jirka Marek

1. Díky předtáčení několika bohoslužeb jsem měl možnost zabrousit do střihu a tvorby videí, takže u případné další pandemie už bude tato tvorba snazší. Taký bylo fajn nosit roušku při chladném počasí. Díky zrušeným akcím bylo volněji, což taky potěší.

2. Rád bych napsal nějakou zajímavou odpověď, ale omezení se mě nijak zásadně nedotkla. Na toto období asi nebudu vzpomínat nějak ve zlém. Až to skončí, budu třeba více vděčný za větší volnost.

Vladimír Vašíř

1) Přinesl mi víc klidu a méně spěchu do života, mohl jsem se víc věnovat rodině a dostal jsem se k věcem, které jsem dlouhodobě odkládal. Přestože v práci to bylo náročnější období, celkově to pro mě byl únik od životních stereotypů a duchovní očištění.

2) Nemohl jsem uskutečnit to, na co jsem se těšil - jet s kamarády na hory na skialpy, s Anežkou na jarní prázdniny do termálů do Maďarska, pozvat svoji ženu na její narozeniny do restaurace.

Bedřich Marek

1) Uvědomil jsem si spolu s manželkou, že to, že některé vnější aktivity byly omezené, že bylo pěkné. Malý provoz aut na silnicích, málo lidí v ulicích, mohli jsme chodit na středně dlouhé procházky na nepříliš frekventovaná místa v Krnově. Příjemný poklid.

2) Jen málo. Snad jen to, že jsem nemohl chodit do vězení za vězni, ani na modlitební chvíle na faru ani na nedělní shromáždění. Ale s některými lidmi ze sboru - díky jim za to - jsme byli v emailovém kontaktu.

Martin Litomiský

S virem samým jsem se přímo nesetkal, jen s omezeními v souvislosti s ním. Jistě bylo správné snížit možnost přenosu mezi lidmi na minimum. Ale co dál?

Zvýšená pravomoc vlády může být nebezpečná, pokušení řídit stát jako firmu je příliš velké...

Zápis ze schůzí staršovstva

Co se týká zápisů ze schůzí staršovstva, tak z březnové schůze byl zápis v minulém čísle, v dubnu jsme se nesešli.

Za květen (11. 5.) hlavní body:

- dolaďovali jsme přípravu výročního sborového shromáždění

- také program na Noc kostelů
- Vláda Vašíř sežene chlapíka na obnovu nátěru vstupních dveří do kostela - již realizováno
- souhlas s tím, že sbírka z neděle 17. 5. bude odeslána místo tzv. Hlavního daru lásky (letos HDL věnován sboru v Hranicích, který realizuje přístavbu ke kostelu + renovaci kostela).

JM st.

Životní cesta víry X

Příběh Bronislava Kielara, diakona ČCE Krnov, 1971-1987

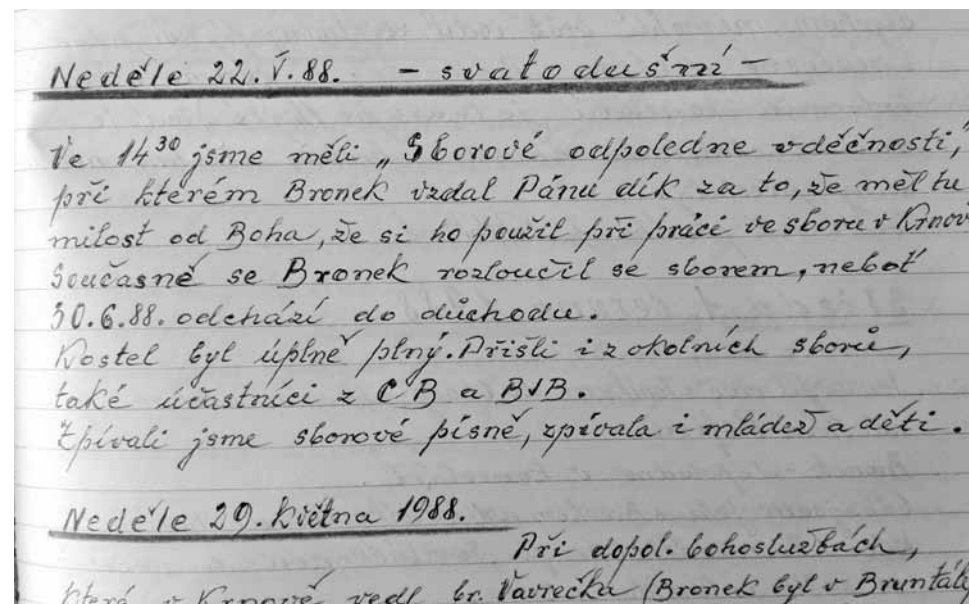
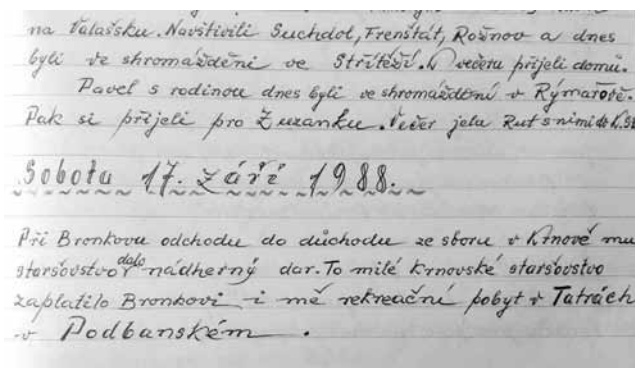
Dostáváme se do závěrečné části životního příběhu mého otce v krnovském sboru. Je rok 1988 kdy otec odchází do důchodu k 30. června, ale rozhodně to nebyl konec v jeho duchovenské práci.

Rozloučení se sborem proběhlo na svatodušní neděli 22 května 1988 ve 14. 30 hod. K tomu se dochoval zápis z deníku mé maminky. „Ve 14.30 jsme...“, dále uvádím otcův zápis „Nyní jsem velmi potěšen, že je ve sboru...“. Další zápis z deníku od maminky je ze soboty 17. září. Rodiče už od jara bydleli na Brantické, kam se přestěhovali na jaře 1988, a tak se předávala také fara na Albrechtické. Otec v důchodě jezdil sloužit do Bruntá-

lu a také jezdil do Vrbna pod Pradědem do našeho církevního střediska. Po otci nastoupil Milan Moletz, o kterém bylo napsáno v minulém čísle. S Milanem se tatínek již znal z Herlikovic kam jezdili holešovičtí na brigády.

A právě začátkem 90. let se přistěhovali do Krnova Sviderovi a tak Milanovi předávám závěrečné slovo, aby vzpomněl, jak mého otce poznal v důchodovém věku.

Pavel Kielar

Vzpomínání na Bronka

Zaujal nás hned na jedné z prvních biblických, jichž jsme se zúčastnili po přestěhování do Krnova v létě roku 1994. Promluvil až v závěrečné rozpravě. Jeho příspěvek se týkal praktické pastorace a my s Janou zbystrili. Kdo je ten bratr, který tak naléhavě hovoří? To je Broněk, náš bývalý farář, dozvěděli jsme se od našich sousedů. Netrvalo dlouho a měli jsme jej možnost poznat blíže.

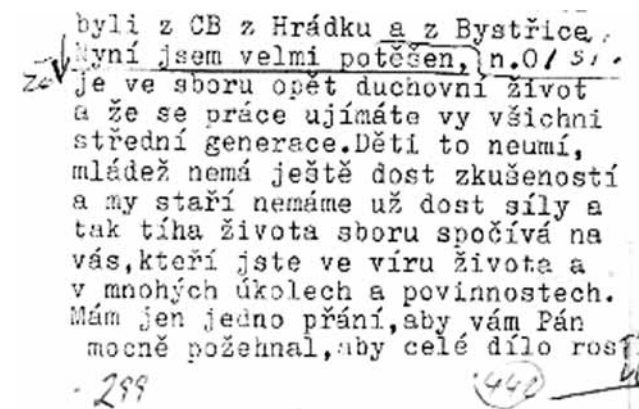
Pracovali jsme tehdy v charitním domě Salvator a hostili jsme pobyty zdravotně postižených, které k nám jezdily na krátkodobé rekondiční pobyty. Se zájemci jsme se po večerech setkávali v kapli.

Zhruba jednou za dva týdny za námi docházel i Broněk. Měl s našimi hosty pobožnost a pak ještě poseděl s námi dvěma u čaje. Povídal nám mj. i o svém životě,

o mládí na statku a dalším, a stal se nám opravdu hodně blízkým. Působil na nás velmi opravdově. Boží slovo otevíral nejen při formální pobožnosti, ale vracel se k němu i během našich rozmluv. A mnohdy pro nás nebylo až tak důležité, co z Bible přesně zmiňuje, ale jak to dělá a jak se k Bibli vztahuje. Vnímali jsme u něj, že při vši naší lidské křehkosti chce co nejvěrněji následovat našeho Pána Ježíše.

Později, to už jsme na Salvatoru pořádali i křesťanské pobyty a Broněk nás v tom podporoval, dal on sám dohromady skupinu seniorů z evangelického prostředí. S touto jeho skupinou jsme se setkávali několik let po sobě a on byl její duší. Bylo pro nás milé vidět, jak ho seniori měli rádi a on mezi nimi opravdu zářil. Moje žena Jana v Bronkovi viděla příklad křesťanské radostnosti.

Milan Swider

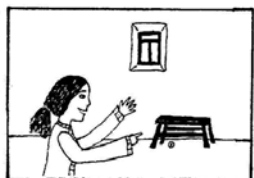
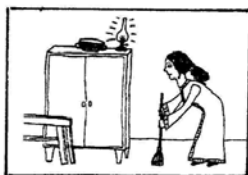
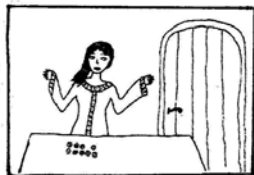

Když někam cestujeme, většinou víme, kam se chceme dostat. Každá cesta má nějaký cíl.

Život člověka může být taky jako cesta. Můžeme přemýšlet, kam naše cestička vede a kam bych chtěl dojet. A jestli se vydám po cestě, kterou nám ukazuje Ježíš.

Ježíš nám vypravuje v evangeliích různé příběhy lidí a ukazuje nám na nich, jak se máme chovat, abychom mohli jít cestou za ním. Jeden příběh je o ženě, která ztratila minci. Poskládej obrázky příběhu tak, jak jdou správně za sebou a příběh pak vyprávěj sám znovu.

Žena našla minci a měla
Stejně tak se Bůh raduje z každého,
kdo chce jít po cestě za ním.
A my můžeme také RADOVAT.

K obrázkům doplň správné texty:

- Mám deset krásných stříbrných mincí!
- No tedy! Jedna mince chybí!
- Kde může být? Není pod skříní? Není...
- Konečně! Zakutálela se pod lavici!
- Hurá! Pojďte se podívat, našla jsem svoji minci!

www.deti.vira.cz

Českobratrská církev evangelická v Krnově

kazatel sboru: farář Martin Litomiský
adresa: Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8,
 Krnov, 794 01, tel.: 552 302 109, mobil: 603 547 796
číslo účtu sboru: 1845328379 / 0800
úřední hodiny: čtvrtek 9 – 12 hod, 16 – 18 hod.
www stránky: http://krnov.evangelnet.cz
na požádání: - katechetická příprava ke křtu
 - vysluhování Večere Páně nemocným členům sboru
 - pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď
 - předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku

Svatby a křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout s kazatelem sboru v dostatečném předstihu.

Pravidelná shromáždění v Krnově:

Neděle 9.45 hod. bohoslužby v evangelickém kostele
 Úterý 17.00 hod. biblická hodina **na faře**
 Středa od 17.00 hod. hovory o víře **na faře**
 Čtvrtek od 17.00 hod. zkoušky pěveckého sboru **na faře**
 Pátek 17.00 hod. modlitební setkání **na faře**

Pravidelná setkání v Branticích:

2. středa v měsíci u **Strádalových**, Brantice č.p. 179, na nádraží ČD v 17.00 hod.
 - biblická hodina

1. pondělí v měsíci – ekum. modl. setkání v různých církvích dle domluvy

Redakční rada: Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Tamara Maláčová, Miluše Čičmanová, Martin Litomiský, Petr Strnadel.

Příspěvky: můžete předávat redakční radě, nechat na faře, nejlépe však posílat e-mailem na adresu: dobrypastyr@post.cz

Vaše děti vás sledují

„... buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ Efezským 4:32

Tento příběh by si měl každý rodič přečíst a zapamatovat. „Jednoho dne jsme se s manželem tak pohádali, až jsme jeden na druhého křičeli. Utekla jsem na verandu a tam jsem plakala s hlavou v dlaních. Naše dvouletá dcerka hádku zaslechla. ‚Miluji tě, mami,‘ řekla, když si ke mně přisedla a objala mě kolem ramen. ‚Taky tě miluji,‘ řekla jsem. Položila si hlavu na moje rameno a ještě pevněji mě objala. ‚Přála bych si, abys mohla milovat i mého tatínka,‘ řekla.

To zasáhlo mé zraněné srdce! ‚Já přece tvého tatínka miluji. Jen jsme se právě v něčem neshodli.‘ Moje dcerka se usmála, vstala a odcházela. ‚Kam jdeš?‘ zeptala jsem se jí. ‚Říct tatínkovi, že ho miluji,‘ odpověděla.

Pokud vystavíte děti svému hněvu, ujistěte se, že jsou také u toho, když si navzájem v milosti odpouštíte. Naučte je, jak se vypořádat s problémem bez vzájemného útočení. Vysvětlete jim, že rozdílnost názorů může vést k řešení, které je nakonec pro všechny lepší. A zdůrazněte jim, že se dokonce můžete v dané věci mýlit, přesto ale neztrácíte vzájemný respekt a lásku.

Zdroj: Spkd.cz

Sportovní odpoledne na faře

Mládežníci a dorost v doprovodu některých rodičů a prarodičů se sešli v pátek 19. června večer na faře ke sportovním hrám. Hlavním bodem byl turnaj v minifotbálku. Mezi zápasy se hrál taky mini stolní tenis, taneční postřehová hra Stepmania a deskové hry. Byl to skvělý večer plný radosti a smíchu. Děkuje mladým Markovým a Lidušce za přípravu. *Foto: Filip Hoferek*

